

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 2/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K 198/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Przeprowadzone aktualnie przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie postępowanie odwoławcze, nie było w sposób bezpośredni zainicjowane apelacją któregokolwiek z podmiotów uprawnionych. Takie postępowanie toczyło się wcześniej pod sygnaturą akt	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

II AKa 138/19 w związku z apelacją wniesioną przez obrońcę oskarżonego J. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K 198/18. Wskazanym wyżej wyrokiem oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k. i skazany za ten czyn na karę 2 lat pozbawienia. Ponadto, tymże wyrokiem J. S. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 8 lat pozbawienia wolności,

Za zbiegające się przestępstwa Sąd Okręgowy w Szczecinie orzekł wobec oskarżonego karę łączną 9 lat pozbawienia wolności.

Apelację od całości powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucił kwestionowanemu orzeczeniu:

- w zakresie czynu z pkt I - obrazę przepisów postępowania - art. 7 i 410 k.p.k. i w rezultacie przyjęcie, że oskarżony popełnił czyn z art. 207 § 1 k.k. w okresie od IX 2013 r. do 01.12.2017 r., a na wypadek nieuwzględnienia tego zarzutu podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, jako nieadekwatnej do stopnia winy oskarżonego oraz celów kary,

- w zakresie czynu z pkt II - obrazę art. 7 k.p.k. poprzez niedanie wiary "zeznaniom" oskarżonego co do okoliczności zdarzenia z dnia 27.01.2018 r. i w rezultacie błęd w ustaleniach faktycznych skutkujący przyjęciem, iż oskarżony działając w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia B. S. spowodował u niej użytym nożem obrażenia ciała w postaci

między innymi rany
płatowej okolicy
brodawki piersi
prawej, rany klutej
okolicy żuchwy po
stronie lewej o
liczne otarcia skóry,
zasinienia w obrębie
klatki piersiowej i
kończyn górnych,
podczas gdy
oskarżony
wymachując nożem
tylko dwukrotnie
zranił pokrzywdzoną
powierzchnie, a
spowodowane
obrażenia nie
zagrażały jej życiu,
co winno skutkować
uznaniem, że nie
usiłował pozbawić
jej życia, lecz
jedynie spowodował
lekki uszczerbek na
zdrowiu. obrońca
oskarżonego wniósł
w apelacji:

- w zakresie czynu
z art. 207 § 1 k.k.
- o uniewinnienie,
ewentualnie
wymierzenie
łagodniejszej kary,

- w zakresie czynu
z pkt II -
o zmianę wyroku
przez uniewinnienie,

- a w zakresie czynu
z art. 157 § 1 k.k. -
o uchylenie wyroku,
przeprowadzenie
dowodu z opinii
kolejnego biegłego i
wymierzenie
sprawiedliwej kary

przez Sąd pierwszej instancji.

W wyniku rozpoznania apelacji obrońcy J. S. od wskazanego wyżej wyroku Sądu Okręgowego, Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 25 lipca 2019 r., sygn. akt II AKa 138/19 zmienił zaskarżony wyrok w następujący sposób:

- uchylił orzeczenie o karze łącznej,

- odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I - uznał oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w opisie jak w pkt 1 części wstępnej wyroku i obniżył wymierzoną za ten czyn karę do 1 roku,

- w ramach czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, uznał oskarżonego za winnego tego, że przewidując możliwość pozbawienia życia B. S. i na to się godząc, uderzając dwukrotnie trzymanym w rękę nożem w brodę i klatkę piersiową, kończyny górne i brzuch, spowodował

u niej obrażenia w postaci rany klutej w okolicy żuchwy po stronie lewej, ciętą ranę w okolicy brodawki piersi prawej o wymiarze 4x5 centymetrów, liczne krwiaki podskórne w obrębie klatki piersiowej obu ramion i kończyn górnych, otarcie naskórka w okolicy pępka, otarcie naskórka i krwiaki w okolicy obu stawów łokciowych, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała jakimi są powłoki miękkie twarzy i klatka piersiowa pokrzywdzonej na okres trwający dłużej niż 7 dni, jednak zamierzonego celu w postaci pozbawienia życia nie osiągnął z uwagi na skuteczną obronę pokrzywdzonej i stosując art. 60 § 2 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności.

Za zbiegające się przestępstwa orzekł wobec J. S. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, a w pozostałej części -

utrzymał w mocy
zaskarżony wyrok.

Od wyroku Sądu
Apelacyjnego w
Szczecinie z dnia
25 lipca 2019 r. ,
sygn. akt II AKa
138/19 Prokurator
Generalny wniósł
kasację na
niekorzyść
oskarżonego,
zaskarzając ten
wyrok w części
dotyczącej
orzeczenia o karze za
czyn z art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. 148 §
1 k.k. w zb. z art.
157 § 1 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k.
i orzeczenia o karze
łącznej. Zarzucił
rażącą
niewspółmierność
kary 4 lat
pozbawienia
wolności , jako
efekt nienależytego
rozważenia
istniejących w
sprawie okoliczności
obciążających
(stopień winy,
bardzo wysoki
stopień szkodliwości
społecznej czynu,
motywacja, sposób
i skutki działania),
nadanie
nadmiernego
znaczenia
okolicznościom
uznanym za
łagodzące i
oczywiście
bezpodstawne
zastosowanie wobec
oskarżonego

nadzwyczajnego
złagodzenia kary,
uzasadnione
okolicznościami
mającymi wpływ na
wysokość kary w
granicach
określonych
ustawowo dla tego
przestępstwa.

Prokurator
Generalny wniosł o
uchylenie wyroku w
zaskarżonej części i
przekazanie sprawy
w tym zakresie do
ponownego
rozpoznania Sądowi
Apelacyjnemu w
Szczecinie w
postępowaniu
odwoławczym.

Sąd _____ Najwyższy
wyrokiem z dnia 15
grudnia 2021 r., V
KK 316/20 uchylił
w części zaskarżonej
kasacją wyrok Sądu
Apelacyjnego _____ w
Szczecinie i w tym
zakresie przekazał
sprawę _____ do
ponownego
rozpoznania Sądowi
Apelacyjnemu _____ w
Szczecinie.

Stwierdził, że w
skardze kasacyjnej
zasadnie wskazano
na braki w
argumentacji Sądu
Apelacyjnego, która
miałaby wykazać, że
wystąpiły
okoliczności
uzasadniające
zastosowanie wobec

J. S. na podstawie art. 60 § 2 k.k. nadzwyczajnego złagodzenia kary za przypisaną mu zbrodnię. Sąd Najwyższy stwierdził, że w tym przypadku Sąd Apelacyjny nie wskazał żadnych okoliczności, które można byłoby postrzegać jako szczególne, a więc odznaczające się nietypowością i w sposób wyjątkowo pozytywny charakteryzujące cechy lub zachowania skazanego. Dopiero bowiem istnienie takich szczególnych, wyjątkowych okoliczności może uzasadniać zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, nie zaś jedynie zwykłych pozytywnych, do których stosuje się standardowe dyrektywy wymiaru kary.

Sąd Najwyższy zaznaczył, że wyrażenie skruchy przez oskarżonego jawi się jako wątpliwe (przez całe postępowanie negował usiłowanie zabójstwa,) przeproszenie pokrzywdzonej- czysto formalne (w

swoich wyjaśnieniach negatywnie charakteryzował pokrzywdzoną, ją obwiniał za konflikty), a chęć mediacji - pozorna (krótko po złożeniu wniosku o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego, domagał się konfrontacji z pokrzywdzoną, wyrażał się o niej negatywnie). Podważył zasadność twierdzenia, że pokrzywdzona swoją postawą (pozwoleniem oskarżonemu na dalsze wspólne zamieszkiwanie, pomimo zastosowanych środków) przyczyniła się do sytuacji konfliktowych, umniejszając karygodność działania oskarżonego. Sąd Najwyższy krytycznie ocenił także poczytanie na korzyść oskarżonego, jako okoliczności o szczególnie pozytywnej wymowie, "skomplikowanych uwarunkowań rodzinnych i osobistych" skazanego, jego

niekaralności,
posiadania dobrej
opinii w miejscu
pracy oraz starań o
utrzymanie rodziny.

Podzielił stanowisko
autora kasacji co do
tego, że w realiach
niniejszej sprawy
nie zostały należycie
uwzględnione
dyrektywy wymiaru
kary określone w
art. 53 § 1 i
2 k.k., a ponadto
liczne okoliczności
obciążające, co
skutkowało
ukształtowaniem
przez Sąd
Apelacyjny kary
na poziomie 4
lat pozbawienia
wolności, a więc
rażąco
niewspółmiernie
łagodnej.

Formułując
wskazania pod
kątem powtórnego
rozpoznania sprawy,
Sąd Najwyższy
zwrócił uwagę na
potrzebę
rozstrzygnięcia jaką
karę winien ponieść
J. S. za przypisaną
mu zbrodnię,
uwzględniając
rozważania
poczynione przez
Sąd Najwyższy i
następnie,
odpowiednio do
kary orzeczonej za
zbrodnię usiłowania
zabójstwa,

	ukształtować wymiar kary łącznej.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Analiza okoliczności charakteryzujących zdarzenie zaistniałe w dniu 27 stycznia 2018 r., a także określających sylwetkę oskarżonego J. S., doprowadziła Sąd Apelacyjny procedujący powtórnie w tej sprawie (w zakresie wynikającym z wyroku SN) do konkluzji, że w całokształcie ustalonych faktów nie sposób doszukać się takich, których pozytywna wymowa byłaby na tyle wyrazista i szczególna, że skłaniałyby do konkluzji, iż nawet najniższą karę przewidzianą za przypisaną oskarżonemu zbrodnię usiłowania zabójstwa, należałoby postrzegać jako nadmiernie surową.</p> <p>Zauważyć należy, że zgodnie z art. 14 § 1 k.k. sąd wymierza karę za usiłowanie w</p>				

granicach
zagrożenia
przewidzianego dla
danego
przestępstwa.

Oznacza to zatem,
że w przypadku
usiłowania zbrodni
zabójstwa, zgodnie
z art. 148 § 1
k.k. także wobec
sprawcy usiłowania
tej zbrodni
aktualizuje się
zagrożenie karą
pozbawienia
wolności na czas
nie krótszy niż
8 lat, karą 25
lat pozbawienia
wolności albo karą
dożywotniego
pozbawienia
wolności.

Sąd Apelacyjny w
obecnym składzie w
pełni podziela oceny
zaprezentowane w
wyroku Sądu
Najwyższego, a w
znacznej mierze
także w kasacji
Prokuratora
Generalnego, w
świetle których
skrucha,
przeproszenie oraz
wnioskowanie o
mediację, nie były
w tym przypadku
niczym innym jak
tylko przejawem
dążenia oskarżonego
do uzyskania
doraźnych korzyści
w toczącym się
postępowaniu
karnym. Nie sposób
mówić o

autentyczności tych aktów, gdy zważy się na to, jakie innego rodzaju zachowania oskarżonego miały miejsce wespół z nimi lub w bardzo bliskim dystansie czasowym. Nie może trafiać do przekonania skrucha deklarowana przez oskarżonego, z którą szło w parze negowanie działań sprawczych, znajdujących oczywiste potwierdzenie w innych zgromadzonych w sprawie dowodach. Akt przeprosin nie może być poczytywany jako rzeczywisty i szczery, gdy równolegle z nim przypisuje się osobie przepraszanego szereg negatywnych zachowań i obarcza ją winą za niekorzystne zdarzenia. Tak natomiast, należało postrzegać zdawkowe przeproszenie w tym postępowaniu pokrzywdzonej przez J. S.. Wreszcie też, inicjowanie postępowania mediacyjnego połączone z konsekwentnie konfrontacyjnym nastawieniem

oskarżonego wobec B. S., nie może być poczytywane za rzeczywisty przejaw dążenia do wygaszenia konfliktu, czy też pojawienia się u oskarżonego krytycznego spojrzenia na jego wcześniejsze poczynania. J. S. w trakcie wieloletniego związku z B. S. niejednokrotnie podejmował działania, poprzez które zmierzał do zdyskredytowania jej, i przedstawiania w negatywnym świetle np. przed organem opieki społecznej, przed Policją, kiedy to niezasadnie przypisywał jej różne naganne zachowania. Również wskazane powyżej działania podjęte w toku postępowania karnego, są odzwierciedleniem tego manipulacyjnego rysu osobowości oskarżonego. Miały one służyć przedstawieniu pokrzywdzonej w zdecydowanie złym świetle, natomiast oskarżonego zaprezentować jako rozsądnego,

skłonności do ugody i kompromisu.

Kwestia tego, co zostało określone jako

"skomplikowane uwarunkowania rodzinne i osobiste", a co również miało stanowić element ocen

przemawiających za zasadnością

zastosowania wobec oskarżonego

nadzwyczajnego

złagodzenia kary,

nie została szerzej rozwinięta we

uprzednio wydanym orzeczeniu sądu

odwoławczego. Jeśli

jednak miałyby

to być rozumiane

jako okoliczność

intensywnie

korzystna dla

oskarżonego, to

wskazana byłaby

duża ostrożność

w formułowaniu

ocen i wyciąganiu

z tego wniosków,

gdyż byłyby one

naznaczone

jednostronnością.

Przyjęcie bowiem,

że to położenie

oskarżonego w

powyższym aspekcie

odznacza się

skomplikowaniem,

może oznaczać

uznanie za

przekonującą

narracji

oskarżonego w tym

zakresie, a więc

uznania za zgodny

z rzeczywistością takiego obrazu funkcjonowania jego samego i całej rodziny, jaki wynika ze złożonych przez niego wyjaśnień. Tymczasem, nawet jeśli pewne zachowania B. S. mogą "na pierwszy rzut oka" nasuwać określone uwagi krytyczne (np. pozostawienie na kilka dni dzieci z samym oskarżonym), to pamiętać należy, iż nie można tu poprzestawać jedynie na powierzchownym oglądzie tej sytuacji, a przede wszystkim nie wolno tracić z pola widzenia specyfiki jej wieloletniego związku z oskarżonym, który od samego początku (1998 r.) był niełatwy i w którym wciąż obecna była przemoc fizyczna wobec pokrzywdzonej. Z całą pewnością jednak, nie rysują się na tym tle żadne okoliczności tego rodzaju, których wymowa byłaby wyjątkowo korzystna dla oskarżonego i które umacniałyby przekonanie o zasadności

uczynienia z nich
elementu
argumentacji
mającej tworzyć
podstawę do
zastosowania wobec
J. S. nadzwyczajnego
złagodzenia kary.

Koncentrując się
natomiast na
okolicznościach
standardowo
poddawanych
analizie w ramach
rozważań
dotyczących
kształtowania kary,
należy w pierwszym
rzędzie stwierdzić,
że poza wcześniejszą
niekaralnością,
wykonywaniem
pracy zarobkowej
i łożeniem na
potrzeby rodziny,
niespecjalnie można
doszukać się
jakichkolwiek
innych,
przedstawiających
oskarżonego w
korzystnym świetle.
Te zaś - jako zwykle,
a więc nie noszące
w sobie żadnego
rysu wyjątkowości,
stanowią normalne,
zwyczajne
okoliczności o
wymowie
niewątpliwie
pozytywnej,
łagodzącej,
natomiast żadną
miarą nie
stwarzające
podstawy do
rozważań o
celowości i potrzebie

wyjątkowo
łagodnego
potraktowania
oskarżonego.

Analizując sytuację
oskarżonego w
płaszczyźnie
wymogów
określonych w art.
53 § 1 i 2 k.k.
należy stwierdzić,
że przypisana mu
zbrodnia usiłowania
zabójstwa jest
czynem o wysokim
stopniu szkodliwości
społecznej. Została
popelniona
wprawdzie w
zamiarze
ewentualnym, z
czego wynika
odpowiednio niższy
stopień jej
karygodności,
aniżeli z przypadku
zamiaru
bezpośredniego, tym
niemniej nie można
pomijać faktu, że
swoim zachowaniem
oskarżony godził nie
tylko w życie, a więc
dobro podlegające
najwyższej ochronie
prawnej, ale
równolegle atakował
nadto inne, bardzo
istotne dobro jakim
jest zdrowie
człowieka. Należy
bowiem mieć na
uwadze fakt, że
usiłowanie
zabójstwa było tu
połączone ze
spowodowaniem u
pokrzywdzonej
uszkodzeń ciała,

których charakter określono jako średnie w rozumieniu art. 157 § 1 k.k..

Okoliczności czynu popełnionego w dniu 27 stycznia 2018 r. mają dla oskarżonego wymowę zdecydowanie negatywną.

Niezależnie bowiem od tego, że jego działanie było nagłe, nacechowane brutalnością, agresją, to rozegrało się w obecności małoletnich dzieci.

Oskarżony posługiwał się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, był pod działaniem alkoholu i co wymaga podkreślenia - przebywał w mieszkaniu na Os. (...) (...) w S. w sytuacji, gdy stosowany był wobec niego dozór Policji połączony z nakazem

opuszczenia wskazanego wyżej lokalu oraz zakazem kontaktowania się z pokrzywdzoną B. S.. Negatywnego wydźwięku zachowania oskarżonego nie minimalizuje okoliczność, że pokrzywdzona nie

przeciwstawiała się jego obecności w tym mieszkaniu, chociaż sygnalizowała swoje niezadowolenie wtedy, gdy oskarżony wracał do domu nietrzeźwy. Motywacja, która przyświecała oskarżonemu w czasie tego zdarzenia nie zasługuje również na usprawiedliwienie. Oskarżony jednoznacznie tego nie wyartykułował, ale na podstawie kontekstu, w jakim doszło wówczas do popełnienia przypisanego czynu, można zasadnie wnioskować, że chodziło o swego rodzaju odwet na pokrzywdzonej za uruchomienie postępowania karnego i w rezultacie konieczność opuszczenia przez oskarżonego dotychczasowego lokalu. Oskarżony najwyraźniej nie zdobył się na refleksję, że toczące się postępowanie karne i zastosowane wówczas wobec niego środki zapobiegawcze były spowodowane jego wcześniejszym, nagannym zachowaniem wobec B. S.. Stopień

zawinienia w
zakresie
analizowanej
zbrodni należy
ocenić jako znaczny,
bowiem nie istniały
żadne okoliczności,
ani zewnętrzne, ani
też wewnętrzne,
które utrudniałyby
oskarżonemu wybór
należytego
postąpienia i
zachowania się
zgodnie z
porządkiem
prawnym.

W świetle
przedstawionych
powyżej
okoliczności,
nasuwa się jako
oczywisty wniosek,
że stopień
szkodliwości
społecznej zbrodni
przypisanej
oskarżonemu jest
wysoki.

Nie można tracić
z pola widzenia
również tego, że
to na skutek
intensywności
działań obronnych
pokrzywdzonej,
oskarżony został
ostatecznie
pozbawiony noża, co
spowodowało fakt,
że zaraz potem
oddalił się z miejsca
przestępstwa. Jako
wysoce naganną
należy ocenić
postawę
oskarżonego po
popelnieniu czynu.

W osobliwy sposób sprawiał trudności w jego zatrzymaniu, demonstrował bowiem wobec policjantów zamiar popełnienia aktu samobójczego, przykładając do swojej szyi szyjkę potłuczonej butelki i krzyząc: "zabiłem tę kurwę, teraz zabiję siebie". Dopiero po zaangażowaniu policyjnych negocjatorów, udało się powstrzymać działania oskarżonego i dokonać jego zatrzymania. Krótco potem, gdy oczekiwał w szpitalu na badanie, twierdził wprost, że chciał zabić pokrzywdzoną i żałuje, że nie dokonał tego, bo powinien był "spuścić ją" z 4 piętra. Ostatecznie stwierdził, że kiedy "wyjdzie" to i tak ją zabije. Tak więc, niezależnie od tego, w jakim stopniu powyższa postawa była wynikiem emocji, na tle których doszło wówczas do zdarzenia, w jakim miał na to wpływ stan nietrzeźwości oskarżonego, to taki charakter jego wypowiedzi ma niewątpliwie zdecydowanie

negatywny
wydźwięk.

Całość
przedstawionych
powyżej
okoliczności, przy
uwzględnieniu
również na korzyść
J. S. faktów
wskazanych na
wstępie
(niekaralność,
wykonywanie pracy
zarobkowej i łożenie
na potrzeby
rodziny),
doprowadziła Sąd
Apelacyjny do
konkluzji, że
niewątpliwie brak
jest uzasadnionych
podstaw do
zastosowania wobec
niego
nadzwyczajnego
złagodzenia kary.
Poza tymi, na które
upřednio powołał
się Sąd Apelacyjny
w innym składzie,
a które poddane
dokładniejszej
analizie, okazały
się niemożliwe do
identyfikowania ich
jako szczególnie
pozytywnych - w
całości ustalonej
ustalonych w tej
sprawie faktów, w
toku powtórnego
rozpoznania sprawy,
nie dostrzeżono
też jakichkolwiek
innych, które
czyniłyby zasadnym
zastosowanie wobec
J. S. instytucji

przewidzianej w art.
60 § 2 k.k.

Sąd Apelacyjny
uznał, że pomimo
działania w zamiarze
ewentualnym,
wobec istnienia
szerokiej gamy
okoliczności
obciążających, nie
ujawniły się
podstawy do
wnioskowania, że
nawet najniższa
przewidziana ustawą
kara byłaby wobec
oskarżonego zbyt
surowa. Wprost
przeciwnie - sąd
doszedł do
konstatacji, że kara
8 lat pozbawienia
wolności jest ze
względu na
przedstawione
powyżej argumenty,
karą należy
wyważoną i
odpowiednio
zrelatywizowaną do
stopnia winy
oskarżonego.
Uwzględnia
odpowiednio całość
bezprawia
kryminalnego
będącego udziałem
oskarżonego i we
właściwy sposób
realizuje wymogi
kary sprawiedliwej.
Jako taka, a
więc nie będąca
nazbyt surową, ale
też nie nadmiernie
pobłażliwa, pozwoli
właściwie wpłynąć
na postawę
oskarżonego i

wdrożyć go
przestrzegania
porządku prawnego
(głównie na
płaszczyźnie relacji
rodzinnych), a
jednocześnie
wywrze pożądaný
wpływ na
kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Orzekając wobec J.
S. karę łączną, Sąd
Apelacyjny stosując
przepis art. 4 § 1
k.k. opierał się na
przepisach rozdziału
IX Kodeksu karnego
w ich brzmieniu
obowiązującym do
dnia 23 czerwca
2020 r., co
wynikało z faktu,
że prawomocne
w części wyroki
Sądu Okręgowego w
Szczecinie z dnia
04.04.2029 r., III
K 198/18 oraz
Sądu Apelacyjnego
w Szczecinie z dnia
25.07.2019 r., II
AKa 138/19, zapadły
przed wejściem w
życie zmienionego
brzemia tych
przepisów,
obowiązującego od
dnia 24 czerwca
2020 r.

Kształtując karę
łączną, sąd
zastosował zasadę
pełnej absorpcji,
mając na uwadze
bardzo bliski

<p>związek przedmiotowy pomiędzy czynami, niewielki odstęp czasu dzielący oba przestępstwa, jak też tożsamość osoby pokrzywdzonej.</p> <p>Uznał, że wymiar kary orzeczonej za zbrodnię, w na tyle dużym stopniu przewyższa karę orzeczoną za czyn z art. 207 § 1 k.k., że we wskazanym powyżej układzie okoliczności, nie jest konieczne wymierzenie kary łącznej przewyższającej wymiar 8 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Ukształtowana w taki sposób kara łączna, spełni należycie cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec skazanego, jak również zrealizuje odpowiednio potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Sąd Najwyższy wskazał na potrzebę rozstrzygnięcia w toku ponownego rozpoznania sprawy jaką karę powinien ponieść J. S.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>za przypisaną mu zbrodnię, przy uwzględnieniu rozważań tegoż Sądu i w zależności od orzeczonej za ten czyn kary – na potrzebę odpowiedniego ukształtowania wymiaru kary łącznej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd Apelacyjny uznał, że w stosunku do J. S. nie istniały żadne okoliczności szczególne, które uzasadniałyby zastosowanie wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary. Dlatego, kierując się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. uznał, że karą odpowiednią i adekwatną do stopnia winy, będzie w tym przypadku kara 8 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Kształtując karę łączną (przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.), na podstawie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu</p>			

<p>obowiązującym do 23.06.2020 r., Sąd Apelacyjny orzekł wobec J. S. karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, uznając ją za właściwą dla zrealizowania celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec sprawcy, jak też dla wywarcia należytego wpływu na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

Sąd Apelacyjny w toku powtórnego rozpoznania sprawy nie orzekał w szerszym zakresie, aniżeli wynikający z wyroku Sądu Najwyższego.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III IV	<p>Na podstawie art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 i § 4 ust. 3 rozporządzenia MS w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądzono na rzecz r.pr. J. K. kwotę 738 zł, w tym 23 % podatku VAT tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Na podstawie art. 624 k.p.k. zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, z uwagi na względy słuszności.</p>	
7. PODPIS		
SSA Małgorzata Jankowska SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Wiśniewski		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana